

Β'

Αί πρώται ἐνέργειαι τῆς Ἐνώσεως. Διοικητικὸν Συμβούλιον 2ον

Ἰοκτώβριος 1924 – Ἰανουάριος 1926

Ὅπως ἐξετέθη καὶ εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἡ περίοδος ἀπὸ Αὐγούστου 1924 μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1925, μετὰ τὸ ὑπὸ τὸν Καθηγητὴν Γ. Ματθαιοπούλον προσωρινὸν Δοικ. Συμβούλιον, τὸ ἐκλεγέν διὰ πράξεως τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς 4ης Αὐγούστου 1924, δὲν παρουσίασε μεγάλην δραστηριότητα. Περιορίσθη τὸ Συμβούλιον ἐκεῖνο εἰς συζητήσεις ἀφ' ἑνὸς μεταξὺ τῶν μελῶν του καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τῶν ἄλλων χημικῶν, παλαιότερων καὶ νεωτέρων, τῶν ἐκτὸς τῆς Διοικήσεως εὐρισκομένων, ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων κυρίως τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τοῦ νεοσυστάτου σωματείου. Ἀπησχολήθη ἐπίσης μετὰ σποραδικὰς τινας ἐνεργείας ἐπὶ τῶν ἐκκρεμούντων κλαδικῶν θεμάτων. Πρακτικὰ τῶν συζητήσεων τοῦ Δοικ. Συμβουλίου αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ περίοδον, δὲν ἔχουν τηρηθῆ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι γνωστὰ οὔτε αἱ ἀκριβεῖς σκέψεις οὔτε αἱ ἐνέργειαι του.

Ἐκ τῆς τοιαύτης περιορισμένης δραστηριότητος εἶχε δημιουργηθῆ ἔντονος δυσφορία, πρὸ παντὸς μεταξὺ τῶν νεαρῶν χημικῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν καὶ οἱ οὐσιαστικοὶ ἰδρυταὶ τῆς Ἐνώσεως. Κατ' ἀκολουθίαν, ὅταν διενεργήθησαν αἱ ἀρχαιρεσίαι, κατὰ Ἰανουάριον 1925, τὸ προσωρινὸν Δοικ. Συμβούλιον τοῦ Καθηγητοῦ Γ. Ματθαιοπούλου εἶχε χάσει τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς πλειοψηφίας. Τοῦτο, παρὰ τὰς καλὰς προθέσεις του, ἦτο ἐπόμενον νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἄτονον αὐτὴν δραστηριότητα, ἀφοῦ εἶχε συγκροτηθῆ ἀπὸ μεγάλας τῆς ἐποχῆς προσωπικότητος τοῦ χημικοῦ κλάδου, αἵτινες βεβαρημένοι ἀπὸ τὰ πολυειδῆ ὑπηρεσιακὰ τῶν καθηκόντων δὲν διέθετον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διὰ τὰς ἐπιβαλλομένας ἀμέσους ἐνεργείας ἐπὶ τῶν φλεγόντων ἐπαγγελματικῶν θεμάτων τοῦ κλάδου. Καὶ ἐπομένως δὲν ἀνταπεκρίνοντο πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀρτισυστάτου σωματείου, ὅπως τὰς ἀντελαμβάνετο ἡ δημιουργήσασα αὐτὸ ὁμὰς τῶν νέων χημικῶν.

Ἐπὶ τὰς συνθήκας αὐτάς, οἱ νέοι, μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἰδρυτικὴν ὁμάδα τῆς Ἐνώσεως, ἡ δρᾶσις τῆς ὁποίας ἀνεφέρθη εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ἦτις κατὰ τὴν περίοδον τῆς πρώτης διὰ τὴν Ἐνωσιν κινήσεως ἠγγεῖτο αὐτῆς, φυσικὸν ἦτο

νά επιδιώξουν έκλογήν Διοικ. Συμβουλίου ὄχι ἀπλῶς μὲ τὴν ἰδικήν των ἐξωθεν συμπαραστάσιν, ἀλλὰ καὶ μὲ οὐσιαστικὴν συμμετοχὴν ἐν αὐτῷ ἐκπροσώπων της. Πάντοτε ὅμως, μὲ χημικοὺς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐκ τῶν μεγαλυτέρων των κατὰ τὴν ἡλικίαν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ διαθέτουν παραλλήλως περισσότερον χρόνον καὶ οὐσιαστικώτερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ Συμβουλίῳ προκατόχους των.

Συνεκροτήθη κατόπιν τούτου τὸ ψηφοδέλιον τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου, τὸ ὁποῖον, ὑποστηριχθὲν ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς ἡγετικῆς ομάδος καὶ τῶν ἄλλων νέων χημικῶν, ἐξελέγη μὲ μεγάλην πλειοψηφίαν. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ψηφοδελτίου τούτου ἐφέροντο ὁ χημικὸς καὶ βιομήχανος Νικόλ. Ζάρπας, ὅστις ἐνεωτέριζε κατὰ τὴν σκέψιν καὶ τὰς πρωτοβουλίας καὶ ὁ Κωνστ. Βέης, Καθηγητῆς τῆς Ὁργανικῆς Χημικῆς Τεχνολογίας εἰς τὸ Ε. Μ. Πολυτεχνεῖον, ἀκόμη περισσότερον νεωτερίζων. Ἄλλωστε καὶ οἱ δύο αὐτοί, παλαιοὶ χημικοί, ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν εἶχον συμπαρασταθῆ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν νέων, πρὸς ἴδρυσιν σωματείου χημικῶν καὶ μετέσχον τόσον τῆς τετραμελοῦς προσωρινῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰουνίου — Αὐγούστου 1924 ὅσον καὶ τοῦ πρώτου προσωρινοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Ἡ πρώτη συνεδρίασις τοῦ νεοεκλεγέντος Συμβουλίου ἔλαβε χώραν τὴν 20ὴν Φεβρουαρίου 1925. Κατ' αὐτὴν ἐξελέγη, μεταξὺ τῶν μελῶν του, καὶ τὸ Προεδρεῖον ὥστε τελικῶς νὰ συγκροτηθῆ ὡς ἀκολούθως :

Νικόλ. Ζάρπας βιομήχανος, Τεχν. Διευθυντῆς τῆς Ἑλλ. Ἐταιρείας Οἰνοπνευματοποιίας Πειραιῶς, ὡς Πρόεδρος.

Κυρ. Συγγρός, Διευθυντῆς τοῦ Ἐργοστασίου Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων (Πειραιῶς), ὡς Ἀντιπρόεδρος.

Κων. Βέης, Καθηγητῆς τῆς Ὁργανικῆς Χημικῆς Τεχνολογίας τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου, ὡς Γεν. Γραμματεὺς.

Γεώργ. Κυριακόπουλος, Ἐπιμελητῆς τοῦ Ἐργαστηρίου Βρωματοχημείας Ε. Μ. Πολυτεχνείου, ὡς Ταμίας.

Ἰωάν. Κανδήλης, Βοηθὸς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ὡς Εἰδ. Γραμματεὺς.

Καὶ μέλη οἱ ἐξῆς : Δημ. Δάλμας, Ἐπιμελητῆς Ἄνοργ. Χημείας Πανεπιστημίου, Δ. Καραθανάσης ἐργαζόμενος εἰς τὸ Κεντρ. Χημικὸν Ἐργαστήριον Ὑπουργ. Ὑγιεινῆς, Κων. Κυριεζόπουλος τῆς βιομηχανίας «Οἰνοπνευματοποιία Πειραιῶς» καὶ Σάββας Πολυμερόπουλος, ἐργαζόμενος εἰς τὸ Ἐργοστάσιον Λιπασμάτων*.

Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ οἱ Ν. Ζάρπας, Κ. Βέης, Δ. Δάλμας καὶ Κ. Κυριεζόπουλος ἦσαν κάτοχοι τοῦ παλαιοῦ διπλώματος τῶν Φυσικῶν

* Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ συνεδριάσεις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐλάμβανον χώραν εἰς τὸ Ἐργαστήριον Βρωματοχημείας τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐνῶ τὸ πρῶτον Διοικ. Συμβούλιον συνεδρίαζεν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Καθηγητοῦ Ματθαιοπούλου, εἰς τὸ Χημεῖον τοῦ Πανεπιστημίου (Σόλωνος 104).

Ἐπιστημῶν, οἱ Ι. Κανδήλης καὶ Δ. Καραθανάσης τοῦ Χημικοῦ Τμήματος τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς, ὁ Κ. Συγγρός χημικὸς μηχανικὸς τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Ζυρίχης καὶ ὁ Σάββας Πολυμερόπουλος τῆς Ἀκαδημίας Ρουσοπούλου.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν 1ην συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου συνεζητήθη τὸ πρωταρχικὸν αἶτημα τῆς ἐποχῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑπῆρξε καὶ τὸ κυριώτερον κίνητρον διὰ τὴν ἄμεσον ἴδρυσιν τοῦ σωματείου. Ἡ ἐπιδίωξις τῆς διὰ Νόμου ἀναγνωρίσεως τοῦ τίτλου τοῦ χημικοῦ, ὥστε νὰ μὴ δύναται ἐφ' ἐξῆς πᾶς τις νὰ τιτλοφορῆται ὡς χημικός. Ἐπίσης ἡ ἐξεύρεσις θέσεων πρὸς ἀπορρόφησιν τῶν ἀνέργων. Πρὸ παντὸς εἰς τὰς χημικὰς βιομηχανίας, ὀρισμένους μεγέθους καὶ κύκλου τῶν ἐργασιῶν των, ὥστε ἐφ' ἐξῆς νὰ μὴ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ λειτουργοῦν ἄνευ τῆς παρακολουθήσεως ἐνὸς τοῦλάχιστον ἐπιστήμονος χημικοῦ. Οὗτος, πέραν τῆς ἐπιβλέψεως διὰ τὴν εὐδόκιμον λειτουργίαν των, θὰ ἐπωμίζετο καὶ τὴν εὐθύνην τῆς προστασίας τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ των καὶ τῶν περιοικῶν ἔναντι τῶν ἐκ τῆς λειτουργίας τῆς βιομηχανίας κινδύνων.

Ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἐκδόσεως ἐνὸς τοιοῦτου νομοθετήματος ἀπέβλεπε βεβαίως εἰς τὴν πρόοδον τῆς μικρᾶς τότε βιομηχανίας μας, ἥτις, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων, ἐστερεῖτο οὐσιαστικῆς ἐπιστημονικῆς καθοδηγήσεως, στηριζομένη περισσότερον ἐπὶ τῆς ἐμπειρίας, ἀλλὰ ἦτο ἐπίσης σκόπιμος καὶ διὰ τὴν προστασίαν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Διότι τοῦτο ἦτο ἄμοιρον καὶ τῶν στοιχειωδεστέρων ἀκόμη γνώσεων ἐπὶ τῶν χημικῶν διεργασιῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν κινδύνων. Πέραν ὅμως αὐτῶν ἀπέβλεπε καὶ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν θέσεων διὰ τοὺς διαρκῶς ἀποφοιτῶντας ἐκ τῶν δύο σχολῶν χημικὸς καὶ χημικὸς μηχανικός, τῶν ὁποίων σημαντικὸς ἀριθμὸς παρέμενεν ἄνευ ἐργασίας, τοῦ ἀποθέματος οὕτω τῶν ἀνέργων χημικῶν συνεχῶς μεγεθυνομένου. Καὶ ὡς ἦτο φυσικὸν ἢ Ἐνωσις καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἐνδιεφέρετο οὐσιαστικῶς.

Αἱ θέσεις πάλιν τῶν κρατικῶν χημικῶν ἦσαν, ὡς καὶ προγενεστέρως ἀνεφέρθη, πολὺ περιορισμέναι ἀριθμητικῶς, ἐλάχιστοι δὲ οἱ εἰς αὐτὰς ἀπασχολούμενοι. Ἐπίσης οἱ χημικοί, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς τὰς βιομηχανίας, καὶ ἐκεῖνοι ἀριθμητικῶς ὀλίγοι, προήρχοντο ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους σπουδάσαντας τὴν ἐπιστήμην τῆς Χημείας εἰς τὴν Δύσιν, ἀπὸ τοὺς ὀλίγους τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τοὺς τραπέντας πρὸς τὴν χημικὴν εἰδικότητα καὶ ἀπὸ τοὺς ἀποφοίτους τῆς μέχρι τοῦ 1920 ὑφισταμένης κατωτέρας ἰδιωτικῆς Σχολῆς τοῦ Ρουσοπούλου, τῆς ἀποκαλουμένης Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας*. Πολυαριθμότεροι ὅμως ὄλων αὐτῶν

* Ὁ Ὅθων Α. Ρουσόπουλος (1855 - 1922) ἐσπούδασε Φυσικὰς Ἐπιστήμας ἐν Ἀθήναις καὶ ἀκολούθως Χημείαν ἐν Γερμανίᾳ. Καθηγητὴς τῆς Χημείας εἰς τὴν Σχολὴν Δοκίμων καὶ Ὑφηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἰδρυσεν τὸ 1894 ἰδιωτικὴν Σχολὴν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐμπορικὴ καὶ Βιομηχανικὴ Ἀκαδημία Ρουσοπούλου», ἥτις ἐλειτούργησε μέχρι τοῦ 1920. Ὁ κλάδος αὐτῆς διὰ τὴν χημείαν ἐμόρφωνεν χημικὸς ἐφαρμογῆς, προοριζομένους εἰδικῶς διὰ τὴν βιομηχανίαν. Ἡ ἐγγραφή εἰς τὴν ἐν λόγῳ Σχολὴν δὲν προϋπέθετεν ἀπαραιτήτως τὴν πλήρη γυμνασιακὴν κατάρτισιν, ἦτοι τὴν κατοχὴν τοῦ σχετικοῦ ἀπολυτηρίου.

ἦσαν οἱ ἐμπειρικοί, οἱ ἀπολύτως πρακτικοί, οἵτινες ἐστεροῦντο τελείως ἢ σχεδὸν τελείως τῶν γνώσεων τῆς χημείας καὶ τῆς τεχνικῆς.

Διὰ τὴν ἀπασχόλησιν μεγαλύτερου ἀριθμοῦ χημικῶν εἰς τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας, κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν συνεδρίασιν, ὁ Γεν. Γραμματεὺς Κ. Βέης ἐπρότεινε τὴν ἐπιδίωξιν αὐξήσεως τῶν ὑφισταμένων ὀλίγων κρατικῶν θέσεων καὶ ἀκόμη τὴν ἐπιδίωξιν ἀπασχολήσεως χημικῶν εἰς τὸν τελωνειακὸν κλάδον, ὡς ἐλεγκτῶν τελωνείων. Μάλιστα διὰ τὴν τοιαύτην εἰς τὰ τελωνειακὰ εἰδίκευσιν ἐπρότεινε τὴν ἐπὶ ἓν ἔτος φοίτησιν τῶν εἰς σχετικὴν σχολὴν, πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἀπαιτουμένων ἄλλων συμπληρωματικῶν γνώσεων, ἰδίᾳ νομικῆς φύσεως.

Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ἡ ἀντικατάστασις τῆς μέχρι τότε σφραγίδος τοῦ σωματείου, ἣτις ἔφερον ὡς σῆμα, εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου, κωνικὴν φιάλην μετὰ ράβδου. Ἐπρωτάθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐν τῇ σφραγίδι παράστασις κλασματήρος, μεθ' ὑποδοχέως, εἰς τὸ πρῶτον ἐπίπεδον, καὶ ὀπισθεν, εἰς τὸ δεύτερον ἐπίπεδον, ἡ ἀποψις ἐνὸς ἐργοστασίου. Τὸ σχέδιον τῆς νέας αὐτῆς σφραγίδος, ἣτις κατεσκευάσθη συντόμως καὶ ἐχρησιμοποιήθη παρὰ τῆς Ἐνώσεως μέχρι τῆς ἀναγνωρίσεώς της ὡς Ὁργανισμοῦ Δημοσίου Δικαίου (1934), ὅτε καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἔθνοσῆμου, τὸ ἐφιλοτέχνησε δωρεάν, μεσολαβήσει τοῦ Δ. Καραθανάση, τὸ καλλιτεχνικὸν Γραφεῖον E. Gillieron et Fils.

Περαιτέρω, τὸ Διοικ. Συμβούλιον, κατὰ τὰς ἐπομένους συνεδριάσεις του, ἐνδιαφέρθη καὶ ἀπασχολήθη, ἐν τῇ μερίμνῃ του περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πολυαρίθμων ἀνέργων χημικῶν, μὲ τὸ θέμα τῆς καταβαλλομένης ἀμοιβῆς, τῶν διὰ λογαριασμὸν τῶν ἰδιωτῶν ἐκτελουμένων χημικῶν ἀναλύσεων. Τὰς ἐλαχίστας τοιαύτας ἐξετάσεις, αἵτινες ἐζητοῦντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὰς ἐξετέλουν τὰ κρατικὰ ἐργαστήρια (Ἐπιχειρηματικῶν Οἰκονομικῶν, Ἐπιχειρηματικῆς Οἰκονομίας, Ἐπιχειρηματικῆς Ὑγιεινῆς) καὶ τὰ Πανεπιστημιακὰ, ἐπὶ καταβολῇ εὐτελεστάτης ἀμοιβῆς. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἴδρυσις καὶ ἡ ἐπιβίωσις ἰδιωτικῶν χημικῶν ἐργαστηρίων καθίστατο ἀδύνατος. Τὸν κλάδον πάλιν τὸν ἀπασχολούμενον μὲ τὰς περισσότερον ἐπιζητούμενας βιοχημικὰς ἐξετάσεις, καὶ αὐτὸν τότε περιοριζόμενον κυρίως εἰς τὰς ἀναλύσεις τῶν οὕρων, τὸν εἶχον οἰκειοποιηθῆ κατ' ἀποκλειστικότητα οἱ μικροβιολόγοι ἰατροί. Ἠλπίζετο ἐπομένως, ὅτι θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀπασχόλησις μερικῶν χημικῶν εἰς ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια, πρὸς τὰ ὁποῖα θὰ κατέφευγον οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἐκτέλεσιν ἀναλύσεως τινος, ἐκ τῶν περισσότερον ἐπιζητούμενων κατηγοριῶν, ἥτοι τῶν μεταλλευμάτων ἢ τῶν τροφίμων, ἐὰν θὰ καθιεροῦντο ὑποχρεωτικῶς ἠῤῥημέναι ἀμοιβαὶ διὰ τὰ κρατικὰ τοιαῦτα. Μὲ τὸ μέτρον αὐτὸ τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἐπεδίωκε νὰ ἀποκλείσῃ τὸν συναγωνισμὸν τῶν κρατικῶν.

Ἐπίσης ἐγένετο πρότασις χρησιμοποίησεως χημικῶν ὡς πραγματογνωμόνων παρὰ τῶν διαφόρων ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν, διὰ τὰ παρ' αὐτῶν ἀσφαλιζόμενα εἶδη, πρότασις ἣτις οὔτε τότε εἶχε συνέχειαν οὔτε ἀκόμη σήμερον ἔχει σοβαρῶς μελετηθῆ, πρὸς ἐφαρμογὴν της.

Ἡ Ἐνωσις εἶχεν ἀρχίσει, μόλις κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, νὰ ἐμφανίζεται δημοσίως καὶ οὕτω νὰ πληροφορηθῆται ἡ κοινὴ γνώμη περὶ τῆς ὑπάρξεώς της καὶ δι' αὐτῆς περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπιστημονικοῦ κλάδου, τῆς χημείας, καὶ περὶ τῶν χημικῶν ὡς φορέων αὐτοῦ.

Διὰ πρώτην φορὰν γίνεται, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, μνεία περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἐνώσεως Ἑλλ. Χημικῶν καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου της εἰς τὰ φύλλα τῆς «Βραδυνῆς» (26.2.1925) καὶ τῆς «Πολιτείας» (27.2.1925). Ἐπίσης ἡ Ἐνωσις, προασπίστρια τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν χημείαν καὶ τὴν βιομηχανίαν της θεμάτων, δι' ἐντόνου ἐγγράφου της ἀνασκευάζει δημοσίευμα τοῦ Θ. Βελιανίτη ἐμφανισθὲν εἰς τὸ «Ἔθνος» τῆς 10.3.1925. Δι' αὐτοῦ ἐθίγετο ὁ ἀρτισύστατος βιομηχανικὸς κλάδος ἀρωματικῶν σαπῶνων καὶ κατὰ συνέπειαν οἱ χημικοί, ἀφοῦ ὑπεστηρίζετο δι' αὐτοῦ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἦτο ἀνίκανος νὰ ἀναπτύξῃ ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν βιομηχανίαν ἀρωματικῶν σαπῶνων. Μεταξὺ τῶν νέων χημικῶν συγκατελέγετο ὡς μέλος τῆς Ἐνώσεως καὶ ὁ Θεόδ. Ἀλεπουδέλης, τῆς ὁμωνύμου βιομηχανίας, εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μὲ τὴν διπλῆν ἰδιότητα βιομηχάνου καὶ χημικοῦ. Τὸ μόλις ἐμφανισθὲν τότε τμῆμα τῆς βιομηχανίας του, τῆς παρασκευῆς ἀρωματικῶν σαπῶνων, ἔθεωρεῖτο καύχημα καὶ ἐπομένως ἡ ἀντίδρασις τῆς Ἐνώσεως καὶ διὰ εἰδικοῦς ἀλλὰ καὶ διὰ γενικωτέρους λόγους κατέστη ἐπιβεβλημένη.

Ἀρχομένου τοῦ Ἀπριλίου ἡ Ἐνωσις, ἐν συνεχείᾳ ἐπισήμου ἐπαφῆς τοῦ Διοικ. Συμβουλίου της μετὰ τοῦ ἀρμοδίου διὰ τὰ θέματά της κυβερνητικοῦ παράγοντος, ὑποβάλλει τὸ αἴτημα περὶ καταρτίσεως Νόμου πρὸς ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν χημικῶν εἰς ὀρισμένας κατηγορίας χημικῶν βιομηχανιῶν. Ἡ ἱστορικὴ αὕτη πρώτη παρουσίασις εἰς κυβερνητικὸν παράγοντα ἐγένετο διὰ τῶν ἐκ τοῦ Συμβουλίου Ν. Ζάρπα, Κ. Βέη, Ι. Κανδήλη καὶ Δ. Καραθανάση. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἐπεσκέφθη τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας Κ. Σπυρίδην, τὴν 8ην Ἀπριλίου 1925, καὶ ἀνέπτυξε τὸ θέμα, συμφώνως πρὸς τὰ συμπεράσματα τῶν πρό τινας συζητήσεων τοῦ Διοικ. Συμβουλίου. Τὸ αἴτημα ἔτυχεν εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸν Ὑπουργόν, ὅστις καὶ ὑπεσχέθη τὴν ἐναρξιν τῆς μελέτης τοῦ θέματος καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ σχεδίου τοῦ σχετικοῦ Νόμου παρὰ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας του.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἀποφασίζεται ἐπίσης ἡ ἐπιδίωξις ἐπαφῆς μετὰ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων πρὸς συνεργασίαν, δεδομένης τῆς παραλλήλου ἀποστολῆς τῶν δύο σωματείων, ἀποστέλλεται δὲ πρὸς τοῦτο, ἐκ μέρους τῆς Ἐνώσεως, σχετικὸν ἔγγραφον πρὸς αὐτόν.

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἀποφασίζει ἀκόμη τὴν συμπαράστασίν του πρὸς τὸ σχέδιον Νόμου, τὸ προερχόμενον ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Χημικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, περὶ χαρακτηρισμοῦ ὡς μὴ βρωσίμων τῶν μεγαλοβάθμων ἐλαιολάδων. Τοῦτο εἶχε μὲν κατατεθῆ εἰς τὴν Βουλὴν ἀλλὰ ἐπολεμεῖτο παρὰ ὀρισμένων πληρεξουσίων. Πρὸς καλυτέραν πλαισίωσιν τῆς σχετικῆς ἐνεργείας, τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἐπεζήτησε τὴν γνώμην καὶ τῶν ἀρμοδιωτέρων εἰδικῶν, καλέ-

σαν διά τὸ θέμα τοῦτο εἰς σύσκεψιν τοὺς Καθηγητὰς Γ. Ματθαίουπουλον, Θ. Σταθόπουλον καὶ Σ. Γαλανόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ διαδικασία διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ σχεδίου Νόμου περὶ χημικῶν ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ Μαρτίου 1925. Λαμβάνουν χώραν δύο συσκέψεις εἰς τὸ Ὑπουργ. Ἐθνικῆς Οἰκονομίας μὲ συμμετοχὴν τῶν ἐκατέρωθεν ἐνδιαφερομένων καὶ τοῦ ἀρμοδίου Διευθυντοῦ Ἐργασίας Νικ. Ζάκκα. Τὴν Ἐνωσιν ἐκπροσωποῦν οἱ Ν. Ζάρπας καὶ Ι. Κανδήλης καὶ τοὺς βιομηχάνους ὁ Μιλτ. Ζάννος, ὅστις κατὰ τὴν ἐπιστήμην εἶναι καὶ συνάδελφος τῶν δύο ἄλλων, καθ' ὃ διπλωματοῦχος χημικὸς μηχανικὸς τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Ζυρίχης. Κατόπιν πολλῶν συζητήσεων καὶ μὲ τινὰς τροποποιήσεις γίνεται τελικῶς δεκτὸν τὸ ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως ὑποβληθὲν σχέδιον, χωρὶς ἀντίρρησης ἀπὸ μέρους τοῦ Μ. Ζάννου, ὅστις τὸ ἀποδέχεται, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἐγκρίσεώς του καὶ παρὰ τοῦ Συνδέσμου τὸν ὁποῖον ἐξεπροσώπει. Πράγματι, κατὰ τὸ τέλος Μαΐου, ὁ Σύνδεσμος Βιομηχάνων, μετὰ μελέτην τοῦ σχεδίου, γνωρίζει τὴν ἀνεπιφύλακτον ἀποδοχὴν του, οὕτω δὲ θεωρεῖται ὡς ἐπικειμένη ἡ δημοσίευσίς τοῦ σχετικοῦ Νόμου, κατόπιν τῆς συμφωνίας τῶν ἐκατέρωθεν ἐνδιαφερομένων.

Τὸ Συμβούλιον ἀπασχολεῖται καὶ μὲ ἄλλα σημαντικὰ τῆς ἐποχῆς θέματα, ὡς εἶναι ἡ ἀπόλυσις παρὰ τῶν «Χρωματοurgerείων Πειραιῶς» τεσσάρων ἐκ τῶν χημικῶν τῶν, μὲ τὴν δικαιολογίαν τοῦ περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν. Ἐπίσης ἡ ἀντιμετώπισις τῆς προβλεπομένης ἀντιδράσεως τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων διὰ τὴν τοποθέτησιν χημικῶν εἰς τὸν κλάδον τῶν.

Τὸ κύριον ὅμως θέμα, τὸ ὁποῖον ἀπορροφεῖ ὅλας τὰς φροντίδας του, εἶναι ὁ Νόμος περὶ χημικῶν. Ἡ κατάρτισις τοῦ σχεδίου του, αἱ σχετικαὶ συζητήσεις καὶ ἤδη αἱ ἐνέργειαι διὰ τὴν δημοσίευσίν του, τὸ ἀναγκάζουν εἰς συνεχεῖς παρουσιάσεις καὶ διαβήματα παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ*. Θεωρεῖται ἤδη μεγάλη ἡ καθυστέρησις τῆς δημοσιεύσεώς του, κατὰ τὰ κρατοῦντα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην χρονικὰ ὄρια, ἐνῶ νέα ἐμπλοκὴ παρεμβάλλεται. Τὸν Ἰούνιον 1925 ἀντικαθίσταται ὁ Ὑπουργὸς Κ. Σπυρίδης. Τὸν διαδέχεται ὁ Γ. Παπανδρέου, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ Συμβούλιον σπεύδει νὰ παρουσιασθῆ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὸ αἴτημά του. Ἐκεῖνος υἱοθετεῖ τὸ σχέδιον, ὡς ἔχει, ἀλλὰ γνωρίζει ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ τὸ καταθέσῃ ἀμέσως πρὸς ψήφισιν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἐλλείψει ἐπαρκοῦς χρόνου, ἀφοῦ ἡ σύνοδος τῆς λήγει μετὰ πέντε ἡμέρας. Ὑπόσχεται τὴν κατάθεσιν μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς νέας συνόδου.

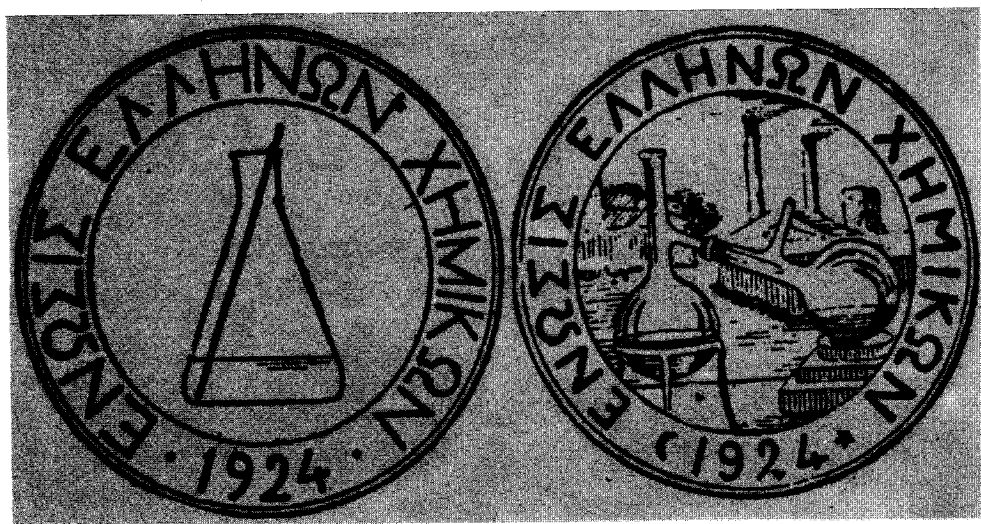
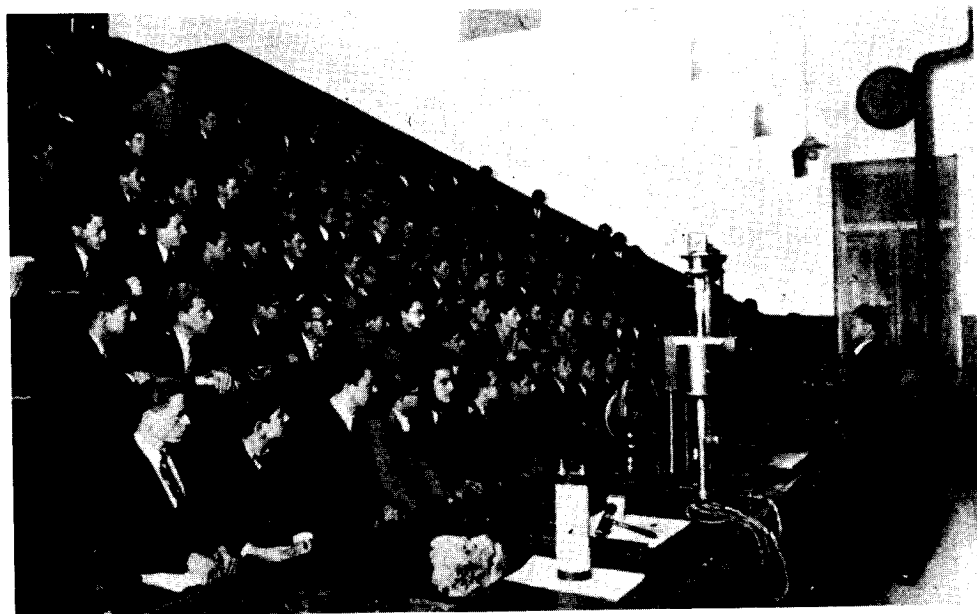
* Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθν. Οἰκονομίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπήγετο ἡ ἀρμοδία, διὰ τὰ θέματα τῶν Χημικῶν, Διευθυνσις Ἐργασίας, ἐστεγάζετο εἰς τὴν παλαιὰν οἰκίαν τοῦ Π. Πρωτοπαπαδάκη, εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Βαλαωρίτου καὶ Ἀμερικῆς. Οἱ ἐκπροσωποῦντες τότε τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως ἐπεσκεπτόντο καθ' ἐκάστην τὸν Διευθυντὴν Ζάκκα. Ἡ φορτικὴ αὐτὴ παρακολούθησις — σχεδὸν ἡ ἐγκατάστασις ἐκπροσώπων τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἐνώσεως εἰς τὸ Ὑπουργεῖον — κατὰ τὸν διαρρεῦσαντα χρόνον μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περιφήμου Νόμου παρέμεινεν ἱστορικὴ καὶ ὑπῆρξεν ὁ κύριος συντελεστὴς τῆς σχετικῆς ταχείας πραγματοποιήσεώς του.

Γεώργιος Θ. Ματθαιόπουλος

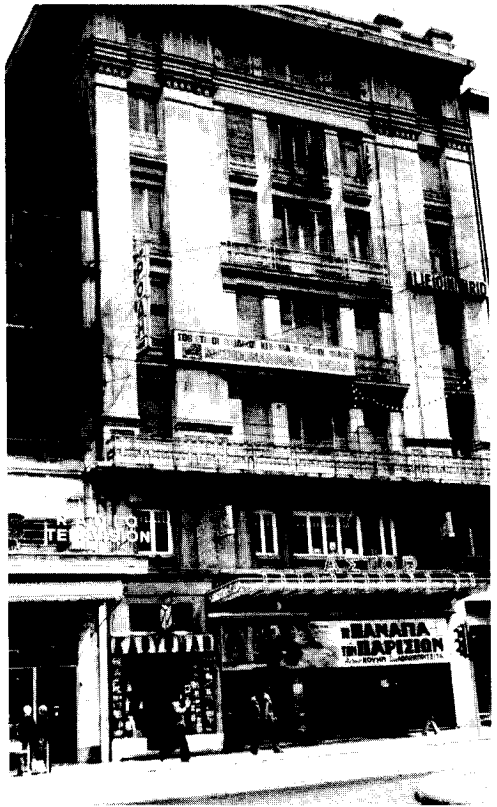
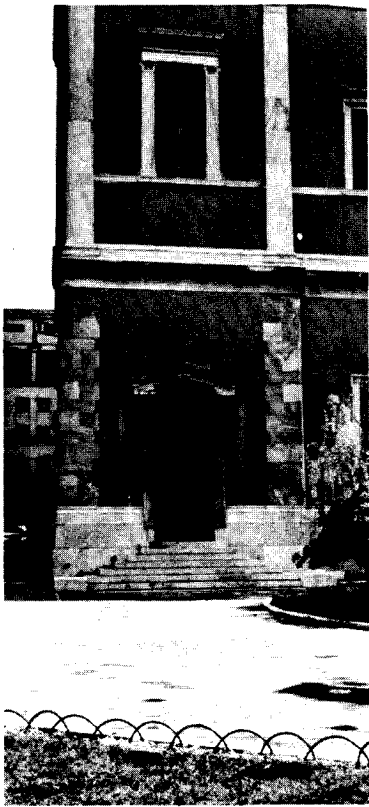
Πρώτος Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Χημικών.

Προήδρευσε α') 4.8.1924-Φεβρουάριος 1925, β') 30.6.1926 - 22.5.1927, γ') 22.5.1927-4.3.1928,
δ') 4.3.1928-10.8.1928, ε') 10.8.1928-19.4.1929.

Τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Χημείου τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ὅπου ἔλαβον χώραν αἱ πρῶται Γενικαὶ Συνελεύσεις τῶν χημικῶν. Ἡ φωτογραφία εἶναι τοῦ 1935, μετὰ τὸν καθηγητὴν Δ. Χόνδρον διδάσκοντα καὶ τοὺς φοιτητὰς παρακολουθοῦντας.

Ἄριστερά ἡ πρώτη σφραγὶς τῆς Ἐνώσεως, πρὸ τῆς ἐπισήμου ἀναγνώσεως της, κατὰ σχεδιάσμα τοῦ Κ. Δοσίου. Δεξιὰ ἡ σφραγὶς μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν, χρησιμοποιηθεῖσα ἀπὸ τὸ 1924 μέχρι τοῦ 1934.

Τό υπό τήν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Θ. Σταθοπούλου Ἔργαστήριον Βρωματοχημείας Ε.Μ. Πολυτεχνείου, εἰς τήν ἀριστεράν γωνίαν τοῦ ἰσογείου τοῦ κεντρικοῦ πολυτεχνικοῦ κτιρίου, ὅπου ἐφιλοξενήθησαν τὰ γραφεῖα τῆς Ἐνώσεως κατὰ τὸ 1925.

Τό ἐπί τῆς ὁδοῦ Σταδίου 24 Μέγαρον Ἐφεσίου ὅπου ἐφιλοξενήθησαν τὰ γραφεῖα τῆς Ἐνώσεως κατὰ τὸ 1926. Τό γραφεῖον αὐτό εὐρίσκετο εἰς τὸν τελευταῖον ὄροφον (2ον παράθυρον ἐπί τῆς πλευρᾶς πρὸς τὸν φωταγωγόν). Ἡ φωτογραφία εἶναι σύγχρονος ἀλλὰ τὸ κτίριον δέν ἔχει ὑποστῆ ἔκτοτε μεταβολήν τινα.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ γραφείου τῆς Ἐνώσεως εἰς τὸ μέγαρον Ἐφεσίου. Μία συζήτησις τῶν τακτικῶν θαμάνων τοῦ (ἐξ ἀριστερῶν) Β. Κυριαζοπούλου, Δ. Καραθανάση καὶ Ι. Κανδήλη (Φωτογραφία τοῦ 1926).

Οἱ δύο ἐκ τῶν συμβούλων τῆς Ἐνώσεως ἐργαζόμενοι εἰς τὸ μοναδικὸν τραπέζι τοῦ γραφείου, Ι. Κανδήλης καὶ Δ. Καραθανάσης. Ἐπὶ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἢ πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου θέα, ἀκόμη ἐλευθέρα λόγῳ τῶν χαμηλῶν πέριξ κτιρίων.

Ἦδη καὶ ἄλλο θέμα ἀνακύπτει καὶ ἀνησυχεῖ τὸ Συμβούλιον. Ἡ Ἴδρυσις Πανεπιστημίου εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἡ προβλεπομένη διὰ τοῦ ἰδρυτικοῦ τοῦ Νόμου λειτουργία δευτέρας Πανεπιστημιακῆς χημικῆς σχολῆς, τρίτης ἐν συνόλῳ μετὰ τῆς ἐτέρας τοῦ Πολυτεχνείου. Ὁ διαρκῶς ὀγκούμενος ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων καὶ ἡ δυσκολία ἀμέσου ἐπαγγελματικῆς τακτοποιήσεως ὄλων αὐτῶν, καθιστᾷ ἀπαράδεκτον προσωρινῶς τὴν ὑπαρξίν καὶ ἄλλης πηγῆς χημικῶν. Ἐπειδὴ δὲν καθίστατο δυνατὴ ἡ ἀντίκρουσις τοῦ Νόμου ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει ἀποφασίζεται ἡ διαφώτισις ἐκ μέρους τῆς Ἐνώσεως ἐκείνων οἵτινες προτίθενται νὰ σπουδάσουν ὡς χημικοί, διὰ νὰ πληροφορηθοῦν ἐγκαίρως περὶ τῆς ἀδυναμίας ἀμέσου ἐπαγγελματικῆς εὐδοκιμήσεώς των.

Ἐπὶ τὸ κλίμα αὐτό, τῶν συνεπειᾶν τῆς ἀνεργίας δυσχερειῶν τοῦ κλάδου, χαιρετίζεται ἡ πρόθεσις τῶν Ἐμπορικῶν Ἐπιμελητηρίων περὶ ἰδρύσεως παρ' αὐτῶν χημικῶν Ἐργαστηρίων καὶ ἡ ἀναγραφή εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν ἀντιστοιχῶν πιστώσεων διὰ τὰς ἀπαιτηθησομένας δαπάνας. Ἡ ἀναγγελία τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ, ὅστις τελικῶς δὲν ἐφηρμόσθη, παρέσχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολλὰς ἐλπίδας περὶ ἀπορροφήσεως ἑνὸς μέρους τῶν ἀνέργων χημικῶν.

Ἐν τῷ μεταξῦ, κατόπιν νέας Ὑπουργικῆς μεταβολῆς, τὸ Διοικ. Συμβούλιον παρουσιάζεται εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Γ. Παπανδρέου Ὑπουργὸν Γ. Μπούμπουλην καὶ λαμβάνει νέας ὑποσχέσεις διὰ τὸν περὶ Χημικῶν Νόμον. Ἀποφασίζεται παρ' αὐτοῦ ὅπως τὸ σχέδιον ἀποσταλῆ συντόμως, πρὸς ταχύτεραν ψήφισιν, εἰς τὴν Κοινοβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν.

Εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸν Αὐγούστον 1925, ὅτε καὶ παραπέμπεται εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν αὐτὴν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τόσον τὸ σχέδιον τοῦ Νόμου περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως χημικῶν εἰς τὰς βιομηχανίας ὅσον καὶ τὸ σχέδιον περὶ διορισμοῦ χημικῶν ὡς ἐλεγκτῶν τελωνείων.

Τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1925 εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον τοῦ Χημείου τοῦ Πανεπιστημίου συνέρχεται ἡ ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἐνώσεως προβλεπομένη 2α ἐτησία Τακτικὴ Γεν. Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς. Διὰ τῆς ἡμερησίας διατάξεως προεβλέπετο ἡ τροποποιήσις ὀρισμένων διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ, ἐλλείψει ὅμως τῆς ἀπαιτουμένης ἀπαρτίας, ἥτις καθορίζετο εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν, τοῦτο δὲν πραγματοποιεῖται. Ἡ Συνέλευσις περιορίζεται εἰς συζήτησιν ἄλλων θεμάτων. Ἐκτίθεται ἡ δρᾶσις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 1.3. 1925 – 27.9.1925, καὶ ἰδίᾳ αἱ περιπέτειαι τοῦ ὑπὸ ψήφισιν σχεδίου Νόμου περὶ Χημικῶν*. Προτάσει τοῦ μέλους Σπ. Κουβερτάρη (χημικοῦ μηχανικοῦ) ἡ Συνέλευσις ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὸ Διοικ. Συμβούλιον διὰ τοὺς ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας του. Ἡ Συνέλευσις ἐγκρίνει ἐν τέλει τὴν ἀντὶ δαπάνης δρχ. 3.000 ἔκδοσιν τοῦ πρῶ-

* Κατὰ τὴν συνέλευσιν αὐτὴν ἀναγγέλλεται ὁ θάνατος καὶ τιμῶνται, διὰ διακοπῆς τῆς συνεδριάσεως ἐπὶ πεντάλεπτον, οἱ χημικοὶ Τηλ. Κομνηνὸς Καθηγητῆς Ε.Μ. Πολυτεχνείου, Στ. Στυλοῦδης τῆς Ἐταιρίας Λιπασμάτων καὶ Ἐμμ. Σωτηρόπουλος τοῦ Παραρτ. Χημείου Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Χίου. Ὁ τελευταῖος ὑπῆρξε θύμα ἀτυχήματος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του.

του μητρώου τῶν χημικῶν τοῦ συντεταγμένου βάσει τῶν στοιχείων τῆς ἐπιμελείας τοῦ Ι. Κανδήλη διενεργηθείσης ἀπογραφῆς.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει διαλυθῆ καὶ τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἀποφασίζει ὅπως ζητήσῃ τὴν ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ δημοσίευσιν τοῦ περὶ χημικῶν Νόμου ὡς καὶ τοῦ Διατάγματος περὶ χημικῶν ἐλεγκτῶν Τελωνείου. Ἐπίσης ἀποφασίζει, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Γ. Μπούμπουλη, ὅπως παρουσιασθῆ καὶ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν Θ. Πάγκαλον. Ἐν τῷ μεταξὺ νέος Ὑπουργὸς ἀναλαμβάνει, ὁ Γ. Σεχιώτης, ὅστις καὶ ἐπιδεικνύει ἀποτελεσματικώτερον ἐνδιαφέρον, ὥστ' ετελικῶς νὰ ὑπογραφῆ παρ' αὐτοῦ ὁ περὶ Χημικῶν Νόμος. Οὗτος δημοσιεύεται εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 373/Α/1925 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως*. Ἐπακολουθεῖ ἐντὸς ὀλίγου ἡ δημοσίευσίς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 414/Α/1925 φύλλον καὶ τοῦ ἐκτελεστικοῦ τοῦ Διατάγματος. Ὁ κλάδος τῶρα στηρίζει ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν νομοθετημάτων βασίμους ἐλπίδας, ὅτι θὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν ἀντιξοοτήτων καὶ πανηγυρίζει, ἔχων τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατορθώσῃ ἐφ' ἐξῆς νὰ σταδιοδρομήσῃ ἐπιτυχῶς καὶ ταχέως. Ὁ σεβαστὸς ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων χημικῶν πιστεύεται ὅτι θὰ ἀπορροφηθῆ προοδευτικῶς εἰς τὴν βιομηχανίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καὶ ἡ κυριωτέρα καὶ ἡ ἀποδοτικωτέρα διὰ τὴν Χώραν ἀποστολὴ τοῦ χημικοῦ κλάδου.

* Ἐκ τοῦ θεμελιακοῦ αὐτοῦ διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς Χημείας Νόμου καταχωρίζομεν τὰς βασικὰς διατάξεις του, ἐκεῖνας αἰτινες καθώρισαν τοὺς ἔχοντας τὸ σχετικὸν δικαίωμα ἐπιστήμονος καὶ εἰς γενικωτάτας γραμμὰς τὰς κατὰ τὴν ἄσκησιν του ἀρμοδιότητος του. Ὡς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν δι' αὐτοῦ τῆς ἐν τῷ ἐπαγγέλματι ἰσοτιμίας (οὐχὶ καὶ τοῦ τίτλου) καὶ διὰ τοὺς ἀποφοίτους τῆς Σχολῆς Ρουσοπούλου, τῆς ἐπιστημονικῆς κατωτέρας, τοῦτο ἐθεωρήθη ἐπιβεβλημένον καὶ διότι εἶχεν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναγνωρισθῆ ἡ τριαυτὴ ἀρμοδιότης των, ἀλλὰ καὶ διότι ἐπεδιώκετο ἡ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς προόδου τοῦ κλάδου φιλικὴ μετ' αὐτῶν συνεργασία, ἀντὶ τῆς ἀγόνου διαμάχης, ἣτις θὰ ἀπέβαινεν ὀλεθρία διὰ τὸν νεοσύστατον κλάδον ἐν περιπτώσει ἀντιθέτου τυχόν τοποθετήσεώς του.

Ὁ Νόμος 3518 (Ἐφημ. Κυβ. 261/Α/13.11.1927) εἶναι ὁ ἐπικυρωτικὸς τοῦ ἀρχικοῦ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1925 Νομ. Διατάγματος «περὶ ἄσκήσεως ἐπαγγέλματος χημικοῦ καὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως χημικῶν ἐν ταῖς χημικαῖς βιομηχανίαις».

Ἄρθρον 1. Ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἡ χρῆσις τοῦ τίτλου τοῦ χημικοῦ μόνον εἰς τοὺς ἔχοντας πτυχίον :

α) Τοῦ Χημικοῦ Τμήματος τῆς Σχολῆς τῶν Φυσικῶν καὶ Μαθηματικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου, β) Τῆς Σχολῆς τῶν χημικῶν - μηχανικῶν τοῦ Πολυτεχνείου, γ) Τῆς Σχολῆς τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου πρὸ τοῦ χωρισμοῦ αὐτῆς εἰς φυσικὸν καὶ χημικὸν τμήμα, δ) Ἰσοτίμου Χημικῆς σχολῆς ξένου Πανεπιστημίου ἢ Πολυτεχνείου.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος χημικοῦ εἰς τοὺς πτυχιούχους τῆς διαλυθείσης Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας Ρουσοπούλου, ἐφ' ὅσον μέχρι τέλους 1927 συμπληροῦσι διετὴ τοῦλάχιστον ὄπηρεσίαν χημικοῦ εἰς βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν.

Ἄρθρον 2. Πᾶσα χημικὴ, βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις εἰς τὴν φύσιν τῆς ὁποίας ἐνυπάρχουν κίνδυνοι ἐκρήξεως ἢ ἀναφλέξεως, δηλητηριάσεως ἢ μολύνσεως, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πρόσληψιν χημικοῦ ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερομένων διὰ τὴν τεχνικὴν ἐποπτεῖαν καὶ διεύθυνσιν τῶν χημικῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.

Ἄρθρον 3. Διὰ Διαταγμάτων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, μετὰ σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Βιομηχανίας, δύνανται νὰ ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην χημικὴν βιομηχανίαν.